

delijk zich bijna voortdurend met zijn schoonvader te occupeeren."

„Hm!.... Ja.... Mij leek het zelfs van tijd tot tijd," begon Pauline.

„Och nee, dat moest ik nou niet zeggen."

„Wat leek jou van tijd tot tijd?"

„Niets hoor!"

„Kom, wat is dát nou? Zeg gauw op!"

„'t Is niet lief van me, maar ja.... ik weet niet of Leo mijn verschijnen in de familie nu wel zoo bijzonder toejuicht. Hij kan zoo iets afstandigs bijna hoogs hebben."

„Maar kindje, dat heeft-ie tegen mij toch even goed. Je moet altijd rekenen, een dominee, een halve heilige, daar kunnen wij gewone zondige stervelingen nu eenmaal niet tegen op.... Trek je d'r vooral niks van aan, hoor!"

„O.... welnee!" En fluisterend, verteederd, met een verren blik: „Als hij Liesje maar gelukkig maakt.... op den duur...."

Op den duur.... op den duur.... ging het rhytme van den trein.

Kort daarna trouwden ze — half Juli — in allen eenvoud en onopzichtigheid. Niets van recepties of feestelijkheden. Paulines vader had ten slotte, per akte, zijn toestemming gegeven. 't Was jammer dat Liesje en Leo niet konden overkomen, maar de dokter had het afgeraden. Als Huibs getuigen fungeerden: Blécour — die, tot zijn groot soelaas, zijn vrouw weer bij zich had, en er zich nu hartelijk in verheugde Huib opnieuw tot lotgenoot te krijgen, — en Melchior Spin, de acteur, al ver in de vijftig, maar nog slovend als van ouds — hij kon het maar nét even waarnemen, tusschen twee repetities, maar vond dat heelemaal geen bezwaar. Pauline had het haar broer en haar zwager gevraagd, maar beiden verontschuldigten zich: ze begreep wel tegenover vader Een paar al wat oudere studenten-vakgenooten van haar daarentegen, dezelfde die Huib indertijd had ontmoet, waren onmiddellijk en van harte gaarne bereid bevonden; het was om hún rechtmatige verwachtingen vooral, dat er, na de kil-zakelijke boodschap op het stadhuis, nog een soort van feestelijk déjeuner op touw werd gezet. Het zou wel meevallen, had Huib gemeend. En dat deed het ook. De studenten, opgenomen in wat zij „de artistieke sfeer" noemden, voelden zich verheerlijkt — er was een hartelijke en ongekunstelde vroolijkheid. Met Spin sloot Pauline, in haar droomvolle gedachten, aanstonds vriendschap; zijn eenvoudige en trouwhartige openheid namen haar onmiddellijk voor hem in; tegenover Blécour daarentegen bleef zij stil-verwonderd, teruggetrokken. Zij begreep niet goed — zei ze later tegen Huib — hoe deze vermoeiend drukke, opgeschroefd-geestige man een goed vriend van hem kon zijn geworden; een comediant leek hij haar, en zelfs niet heelemaal betrouwbaar. 't Was als